ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 14ης Ιουλίου 1988 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 23 και 24/87,

Mareile Aldinger, σύζυγος Tziovas, έκτακτη υπάλληλος στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενη από τον Vic Elvinger, δικηγόρο Λουξεμβούργου, και με αντίκλητο τον εν λόγω δικηγόρο της, 6, rue Heine,

και

Gabriella Virgili, σύζυγος Schettini, έκτακτη υπάλληλος στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, κάτοικος Mamer, εκπροσωπούμενη από την Lydie Lorang, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο την εν λόγω δικηγόρο, 6, rue Heine,

προσφεύγουσες,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον Francesco Pasetti Bombardella, jurisconsulte, και τον Manfred Peter, προϊστάμενο τμήματος, επικουρούμενους από τον Alex Bonn, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον εν λόγω δικηγόρο, 22, Côte d'Eich,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως σειράς αποφάσεων με τις οποίες η κοινοβουλευτική ομάδα του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος (Χριστιανοδημοκρατικού) μετέθεσε στις Βρυξέλλες υπαλλήλους που υπηρετούσαν στις κοινοβουλευτικές επιτροπές,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

συγκείμενο από τους G. Bosco, πρόεδρο τμήματος, R. Joliet και F. A. Schockweiler, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Sir Gordon Slynn
γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

έχοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 2ης Ιουνίου 1988,

και αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 22ας Ιουνίου 1988,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 18 Ιανουαρίου 1987, η Mareile Aldinger και η Gabriella Virgili άσκησαν δύο προσφυγές, με τις οποίες ζητείται η ακύρωση σειράς αποφάσεων με τις οποίες η κοινοβουλευτική ομάδα του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος (Χριστιανοδημοκρατικού) (στο εξής: ΕΛΚ) μετέθεσε στις Βρυξέλλες τους υπαλλήλους που υπηρετούσαν στις κοινοβουλευτικές επιτροπές.

2 Η Aldinger και η Virgili προσελήφθησαν από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, με συμβάσεις αντιστοίχως της 8ης Μαΐου και 1ης Απριλίου 1981, ως έκτακτες υπάλληλοι, και τοποθετήθηκαν στην ομάδα του ΕΛΚ στο Λουξεμβούργο.

3 Κατόπιν συζητήσεων που διεξήχθησαν το 1984, το προεδρείο της ομάδας του ΕΛΚ αποφάσισε, στις 10 Ιουλίου 1985 να μεταθέσει στις Βρυξέλλες τους συμβούλους που ακολουθούν τις εργασίες των κοινοβουλευτικών επιτροπών και τους γραμματείς τους, μόλις τα αναγκαία γραφεία θα ήσαν διαθέσιμα. Αυτή την απόφαση επικύρωσε, δύο φορές, η προεδρία της ομάδας του ΕΛΚ, κατά τις συνεδριάσεις της 17ης Ιουνίου και 1ης Ιουλίου 1986. Με την ευκαιρία της τελευταίας αυτής συνεδριάσεως, η προεδρία της ομάδας του ΕΛΚ διευκρίνισε ότι: « για να ληφθούν πλήρως υπόψη τα κοινωνικά προβλήματα των ενδιαφερομένων και ιδίως τα σχολικά προβλήματα, η εν λόγω μεταφορά θα πραγματοποιηθεί τον Ιούλιο 1987 ».

4 Με έγγραφο της 16ης Ιουλίου 1986, ο Sergio Guccione, γενικός γραμματέας της ομάδας του ΕΛΚ επισήμανε στους υπαλλήλους για τους οποίους πρόκειτο, μεταξύ των οποίων οι δύο προσφεύγουσες, ότι η μετάθεση στις Βρυξέλλες θα πραγματοποιείτο τον Ιούλιο 1987, στο τέλος του σχολικού έτους. Σ' αυτό το έγγραφο, ο Guccione διευκρί-

νιζε επίσης ότι ήταν διατεθειμένος να εξετάσει, ενδεχομένως, τις λύσεις των προσωπικών προβλημάτων των ενδιαφερομένων, τονίζοντας συγχρόνως ότι οι προτάσεις της Επιτροπής προσωπικού θα λαμβάνονταν υπόψη κατά την εφαρμογή των μέτρων μεταθέσεως.

5 Η Aldinger και η Virgili απάντησαν σ' αυτή την ανακοίνωση, με επιστολές αντιστοίχως της 7ης και 17ης Σεπτεμβρίου 1986. Στην επιστολή της, η Aldinger αναφέρει ότι « σημειώνει » τη μετάθεσή της στις Βρυξέλλες που προβλέπεται για τον Ιούλιο 1987, ζητεί, ωστόσο, από την ΑΔΑ « να λάβει υποψη λεπτομερέστερα τα συμφέροντά της », και να θελήσει έτσι, λαμβανομένης υπόψη της οικογενειακής της καταστάσεως « να παρατείνει τη δραστηριότητά της στο Λουξεμβούργο τουλάχιστο μέχρι της λήξεως της συμβάσεως εργασίας του συζύγου της », προβλεπόμενης για τις αρχές 1989.

6 Ως προς τη Virgili, υπέβαλε, με την επιστολή της « επίσημη διοικητική ένσταση κατά την έννοια των άρθρων 90 και επόμενων του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως » κατά της ανακοινώσεως της μεταθέσεώς της στις Βρυξέλλες, διευκρινίζοντας ότι αυτή η διοικητική ένσταση δεν στρέφεται κατά της ίδιας της μεταθέσεως », αλλά αποβλέπει μάλλον στο να επιτύχει « επαρκή προθεσμία » για « να επιλύσει ορισμένα προβλήματα οικογενειακής φύσεως ».

7 Στις 29 Οκτωβρίου 1986, ο πρόεδρος της ομάδας του ΕΛΚ, υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, απήντησε στις επιστολές των προσφευγουσών αφού διαβεβαίωσε ότι επανεξέτασε το φάκελό τους, τονίζει ότι οι εν λόγω αποφάσεις μεταθέσεως « απορρέουν από την εξουσία οργανώσεως που ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως (και ιδίως το άρθρο 7) απονέμει στην ΑΔΑ » και ότι η μετάθεση στις Βρυξέλλες « ανταποκρίνεται σε απαιτήσεις ορθολογικής οργανώσεως και αποτελεσματικότητας της υπηρεσίας των κοινοβουλευτικων εργασιών ». Παρατηρεί, τέλος, ότι η προθεσμία της 1ης Ιουλίου 1987, που χορηγήθηκε για τη μετάθεση, προβλέφθηκε για « να ληφθούν πλήρως υπόψη τα προσωπικά και οικογενειακά προβλήματα » των υπαλλήλων για τους οποίους πρόκειται.

8 Κατόπιν αυτών των απαντήσεων, η Aldinger και η Virgili άσκησαν τις υπό κρίση προσφυγές.

9 Με Διάταξη της 13ης Μαΐου 1987, το Δικαστήριο, πρώτο τμήμα, αποφάσισε να ενώσει τις δύο υποθέσεις προς διευκόλυνση της διαδικασίας και έκδοση κοινής αποφάσεως. Η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αποφασίστηκε να εκδικαστεί με την ουσία, με απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Ιουλίου 1987.

10 Με αιτήσεις που κατατέθηκαν στις 4 Ιουνίου 1987, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν αίτηση, κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, για να επιτύχουν την αναστολή εκτελέσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων. Με Διατάξεις του προέδρου του πρώτου τμήματος της 22ας Ιουνίου 1987 (23/87 R, Συλλογή 1987, σ. 2841, και 24/87 R, Συλλογή 1987, σ. 2847), ανεστάλησαν οι αποφάσεις οι περιεχόμενες στο έγγραφο της 16ης Ιουνίου 1986 του γενικου γραμματέα της ομάδας του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος και στο έγγραφο της 29ης Οκτωβρίου 1986 του προέδρου της ομάδος του ΕΛΚ περί μεταθέσεως, την 1η Ιουλίου 1987 των αιτουσών στις Βρυξέλλες και με την επιφύλαξη ως προς τα δικαστικά έξοδα.

11 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, η εξέλιξη της διαδικασίας και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά του φακέλου δεν επαναλαμβάνονται πιο κάτω παρά μόνο εφόσον απαιτείται για να σχηματίσει κρίση το Δικαστήριο.

Επί του παραδεκτού

12 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προβάλλει το απαράδεκτο των προσφυγών, ισχυριζόμενο ότι οι απευθυνθείσες από την Aldinger και Virgili επιστολές, αντιστοίχως στις 7 και 17 Σεπτεμβρίου 1986, λαμβανομένων υπόψη των χρησιμοποιηθέντων όρων, συνιστούν όχι διοικητικές ενστάσεις κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, αλλά αιτήσεις κατά την έννοια της παραγράφου 1 του ιδίου άρθρου. Δεδομένου ότι, κατόπιν της αρνητικής απαντήσεως του προέδρου της ομάδας του ΕΛΚ της 29ης Οκτωβρίου 1986, οι προσφεύγουσες απευθύνθηκαν απευθείας στο Δικαστήριο, έπεται ότι οι προσφυγές τους είναι απαράδεκτες λόγω μη υποβολής προηγουμένης διοικητικής ενστάσεως.

13 Αυτή η ένσταση πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι, οι εν λόγω επιστολές συνιστούν διοικητικές ενστάσεις, καθόσον δηλώνουν σαφώς τη βούληση των προσφευγουσών να προσβάλουν την απόφαση της αρχής που ορίζει για τον Ιούλιο 1987 την προθεσμία εκτελέσεως της μεταθέσεως στις Βρυξέλλες, πράγμα που επιβεβαιώνεται άλλωστε από το γεγονός ότι, στην απάντηση της 29ης Οκτωβρίου 1986, ο πρόεδρος της ομάδας του ΕΛΚ χαρακτήρισε ρητώς αυτές τις επιστολές ως « διοικητικές ενστάσεις κατά αποφάσεως της αρχής ».

14 Πρέπει, ωστόσο, να διαπιστωθεί ότι σ' αυτές τις διοικητικές ενστάσεις οι προσφεύγουσες αμφισβήτησαν μόνο την, κατά τη γνώμη τους, πολύ μικρή προθεσμία που τους δόθηκε, με την προειδοποίηση, για τη μετάθεση, διευκρινίζοντας ότι δεν είχαν την

πρόθεση να αμφισβητήσουν την απόφαση μεταθέσεως, αυτή καθαυτή. Αντιθέτως, στις προσφυγές τους, προέβαλαν πολλούς ισχυρισμούς που αφορούν την έλλειψη νομιμότητας της ίδιας της μεταθέσεως στις Βρυξέλλες.

15 Υπ' αυτές τις συνθήκες, χωρίς να πρέπει να εξεταστεί το βάσιμο αυτών των ισχυρισμών που στηρίζονται στην έλλειψη νομιμότητας της αποφάσεως μεταθέσεως, πρέπει να παρατηρηθεί ότι δεν προβλήθηκαν στη διοικητική ένσταση και ότι προβλήθηκαν κατά τη διάρκεια της έγγραφης διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου. Όμως, όπως προκύπτει από την πάγια νομολογία, που τελευταία επιβεβαιώθηκε με την απόφαση της 20ής Μαΐου 1987 (Geist κατά Επιτροπής, 242/85, Συλλογή 1987, σ. 2181), « στις προσφυγές των υπαλλήλων τα αιτήματα που υποβάλλονται ενώπιον του Δικαστηρίου δεν μπορούν παρά να έχουν το ίδιο αντικείμενο με αυτά που αναφέρονταν στην ένσταση και, αφετέρου, αμφισβητήσεις που στηρίζονται στην ίδια αιτία με αυτές που προέβαλε στην ένσταση ». Έπεται ότι οι ισχυρισμοί που αφορούν την έλλειψη νομιμότητας της αποφάσεως μεταθέσεως στις Βρυξέλλες, δεδομένου ότι δεν προβλήθηκαν στην προηγούμενη διοικητική ένσταση, πρέπει να κηρυχθούν απαράδεκτοι. Συνεπώς, ο μόνος ισχυρισμός που πρέπει να εξεταστεί είναι αυτός, κατά τον οποίο η προθεσμία που δόθηκε από το Κοινοβούλιο, με την προειδοποίηση, για την εκτέλεση της μεταθέσεως, είναι ανεπαρκής.

Επί της προθεσμίας που δόθηκε για την εκτέλεση της μεταθέσεως

16 Οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι η ετήσια προθεσμία που τους δόθηκε για την εκτέλεση της αποφάσεως μεταθέσεως στις Βρυξέλλες δεν είναι εύλογη, λαμβανομένων υπόψη, ιδίως, των απαιτήσεών τους οικογενειακής φύσεως.

17 Αυτό το επιχείρημα δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Σχετικώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι, όπως ήδη έχει κρίνει το Δικαστήριο με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1977 (Geist κατά Επιτροπής, Rec. 1977, σ. 1419), « η μετάθεση υπαλλήλου της Κοινότητας, παρόλον ότι μπορεί να προκαλέσει οικογενειακά μειονεκτήματα και οικονομικές στενοχώριες, δεν συνιστά ασύνηθες και μη προβλέψιμο συμβάν στη σταδιοδρομία του, ενώ οι τόποι εργασίας στους οποίους μπορεί να τοποθετηθεί είναι κατανεμημένοι μεταξύ πολλών κρατών και η ιεραρχική εξουσία μπορεί να οδηγηθεί στο να αντιμετωπίσει απαιτήσεις της υπηρεσίας που της επιβάλλουν την υποχρέωση να αποφασίσει αυτή τη μετάθεση »

18 Ένα τέτοιο συμπέρασμα επιβάλλεται ακόμη περισσότερο στην περίπτωση εκτάκτων υπαλλήλων, των οποίων η σύμβαση εργασίας μπορεί να καταγγελθεί με προειδοποίηση τριών μηνών.

19 Υπ' αυτές τις συνθήκες, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η ετήσια προθεσμία που δόθηκε με την προειδοποίηση για την εκτέλεση της εν λόγω μεταθέσεως είναι εύλογη, λαμβανομένων υπόψη των προσωπικών απαιτήσεων των εκτάκτων υπαλλήλων, τις οποίες αφορά αυτό το μέτρο. Οι προσφυγές πρέπει, συνεπώς, να απορριφθούν.

Επί των δικαστικών εξόδων

20 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του ίδιου κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει τις προσφυγές.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

Bosco Joliet Schockweiler

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Ιουλίου 1988.

Ο γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος

G. Bosco